

SUŠ -ÁK

ČERVEN 2020

30 LET
SVOBODY

REVOLUCE RUKU V RUCI

Před třiceti lety se děly mezi 17. listopadem a 29. prosincem politické změny, které vedly k pádu komunistického režimu v Československu. Na oslavu třicátého výročí sametové revoluce vypukly v celé republice oslavy a workshopy, kterých se účastnila i naše škola. 15. listopadu jsme se tedy všichni rozmístili na předem určená místa a ...

LÍČENÍ OBRAZU

Procházela jsem temnou uličkou, kde mne mrazil chlad, a já cítila zoufalství, že slyším jen své splašené srdce a hlasité kroky. Najednou mě na mé cestě překvapila tmavá zarámovaná malba, která visela na kamenné zdi, a zaujala mé zvědavé oči. Přišla jsem k ní tedy blíže a začala ji zkoumat. Ten obraz mi byl povědomý. Zнала jsem ...

CO VÍ OSTRAVA O ROKU 1989

Rok 89 byl velice chaotický a nabitý událostmi a demonstracemi, které společně dokázaly zahájit revoluci, a ta celý náš stát změnila. Začalo to 15. ledna, když se v Praze shromáždili studenti, aby uctili památku Jana Palacha, který se před dvaceti lety kvůli protestu proti režimu upálil. Sešlost na Václavském náměstí se však ...

---

4 — Revoluce ruku v ruce

5 — Co se to sakra děje na Maticní?

6 — O vlku a psu

7 — Co ví Ostrava o roku 1989

8 — Co prováděl design

9 — Meg a Ema

10 — Právě jsem nastoupila na SUŠ Ostrava

11 — Kdo všechno chodí na naši školu

12 — Líčení obrazu

Šéfredaktorka — Mgr. N. Ružičková

Grafika — Kristýna Gežová, 3.A

Fotografie — žáci 3.B

Texty — Aneta Olšarová, 3.C

Josefina Bartková, 3.B

Julie Binarová, 1.B

Magdalena Čapková, 1.B

Ema Golcová, 1.B

REVOLUCE RUUKU RUUCE

Před třiceti lety se děly mezi 17. listopadem a 29. prosincem politické změny, které vedly k pádu komunistického režimu v Československu. Na oslavu třicátého výročí sametové revoluce vypukly v celé republice oslavy a workshopy, kterých se účastnila i naše škola. 15. listopadu jsme se tedy všichni rozmístili na předem určená místa a naše malá skupinka "redaktorů" se vydala do ulic vyzvídat, jak oslavy probíhaly nejen na obou našich budovách, ale také v centru města Ostravy, a jaké zajímavé pohledy nám nabídnou i někteří učitelé školy.

Vrátím se však na začátek, abych připomněla, jak důležitá tato revoluce byla a stále je pro všechny generace. Tedy skoro všechny.

Každý měl s komunismem jinou zkušenost a každý má na něj jiný pohled. Někdo, pro koho je důležitější bezpečí a jistota, než svoboda, ten by raději zvolil komunismus. Ale my jsme umělci. Jsme svobodomyšlní a chceme být přece volní. Ano, budeme si muset svoje problémy řešit sami a hledat si práci sami, nikdo nám byt jen tak nedá. Ale budeme svobodní a individualita nám svědčí! Proto budme vděční za sametovou revoluci a vraťme se k oslavám!

Jak již bylo zmíněno, žáci naší školy se s nadšením zapojili do workshopů, vytvářely se české vlajky pomocí enkaustiky, na náměstí se malovalo, každý jaksí přiložil ruku k dílu. A někteří i více než doslova — městem se totiž valil průvod žáků i jiných škol, který šel ulicemi města ruku v ruce tak, jak údajně šli i demonstranti před třiceti lety. Ve městě jsme také mohli vidět mnoho tematických prvků, například auta, která vlastnili naši rodiče, když jsme ještě byli děti, vojáky a na náměstí stála i připomínka sochy milicionáře na svém původním místě. Mohli jsme navštívit lákavé přednášky v zateplených stanech, prohlédnout si venkovní muzeum, dát si předraženou kávu z taktéž velmi tematického, rozkošného pojízdného stánku. I počasí pátku hrálo do karet.

Přece jen lidem v určitých fázích historie vyhovuje něco jiného. Někteří lidé byli s komunismem spokojeni. Bylo po válce a situace byla hrozná. Byli jsme otřesení zradou západu a osvobodila nás přece Rudá armáda - v tento moment byl přece komunismus tak slibný! Byl jste chudý dělník, který pracoval celý den, každý den, a stále nedokázal uživit rodinu? No tak vám zlatý komunismus přidělil zázemí pro vaši rodinu, práci a vzdělání, a vy jste měli tu krásnou, bezpečnou jistotu. Avšak co když jste pocházeli z bohatší rodiny, co když jste žili na zámku, v němž vaše rodina přebývala už léta a léta? Najednou přijde nějaký komunista a řekne vám, že vše je všech, sebere vám vaše peníze, majetky, pozemky, domy. Nechcete být komunistou? Aha! Tak to se rozlučte s jakoukoliv kariérou, vaše děti nebudou umět ani násobilku a všichni se budete tlačit v jednom domě s další početnou rodinou. Jste nábožensky založení? Pokud vás někdo uvidí vkročit jedinou nohou do kostela, věřte, že to bude ihned vědět celé město! A zase - sbohem, profes, vzdělání, peníze, domove...

Tímto způsobem byl 17. listopad a celkově celá sametová revoluce nám, mladší generaci, která se nemohla revoluce účastnit, přiblížen. Plno z nás si musí upřímně přiznat, že jsme tento svátek nijak zvlášť neprožívali, nevěděli jsme, jak byla tato událost našich dějin důležitá, a to ani ne tak vzdálená. I když se dnes stále najdou tací, kteří by nesouhlasili. Osobně jsem ráda za svobodu a za to, že můžeme tento den oslavovat a vzpomínat na tuto revoluci. Stejně tak jsem ráda za příjemně naplánované oslavy v Ostravě, které byly dokonce i zábavné.

Co se to sakra děje na Maticní?

Anett.

Už když jsem vcházela do dveří této známé budovy, tak jsem měla zvláštní pocit. Všude bylo ticho a okna zatemněná červenými papíry. A tak celá většinou živá škola potemněla. Na okenních, nově červených sklech, visel pro nás všechny známý znak srpu a kladívka a mezi okny na schody shlížely dvě osobnosti komunistického režimu — Gottwald a Husák. Cítila jsem se ztracená, když tu najednou se ozval zvuk kláves, který se ke mně nesl z učebny M109.

Baví mě více ty karikatury než bajka.

A: Je to kvůli zápachu tuše?

Ú: Joo...

Účastník Retroprojektu (Karikatura)

Jak by dnes vypadala reklama bez revoluce?

V celé místnosti hrála příjemně klidná hudba. Na stolech ležely polotovary výrobků z doby komunismu, a jak jsem se hned od ochotných umělců dozvěděla, tak vytvářeli reklamy a propagační potisky na výrobek. Hned jsem také byla svědkem natáčení reklamy na pivo. Tato skupina si pak vzala svůj osobní členský průkaz — Socialistického svazu mládeže — a zanesla ho vedoucímu projektu. Ten jim dal razítko pro mě nesmyslného písma. V tu chvíli jsem potřebovala zjistit, co že se to tady vlastně děje.

Mé chvílkové pátrání po odpovědi skončilo zdarem, a tak vám mohu prozradit odpověď. Celý projekt je pojmenován jako „Retroprojekt“. Skupiny žáků se přemísťovaly mezi čtyřmi stanovišti a za vyplněný úkol získaly vždy razítko a tím i část tajenky, která zní „ČEST“.

Bajka o vlčích a psech

S úsměvem a příjemnou náladou jsem se zvukem kláves opustila místnost a vydala se dále pátrat po něčem zajímavém. Prošla jsem kolem komunistického znaku na okenním rámu a vyšlapala

pár schodů, až jsem dorazila na další stanoviště Retroprojektu. Do nosu mě praštil dost nevábný zápach historické tuše. I tak jsem se bez váhání rozhodla vstoupit a zjistit, copak se děje tady. Přes stoly ležel dlouhý kus papíru a na něm se odehrával příběh kresbiček. Dozvěděla jsem se, že zde studenti kreslí různé výjevy, které je napadnou po přečtení bajky O vlku a psu (Jean de La Fontaine).

Karikatura Rozhodla jsem se vylézt až do samotného čtvrtého patra. (Bez výtahu! Pěkně po svých!) Míjela jsem další ozdoby, které měly poukázat na socialismus. Třeba nástěnku, na které byly obrázky a hesla té doby. Vešla jsem do třídy M402 a viděla své vrstevníky kreslit vtipné obličejové mně známých i neznámých osob. Ještě předtím jsem se však zeptala vedoucího projektu, čeho v této třídě budu svědkem. Studenti si mohli vybrat slavnou

osobnost éry socialismu a dále měli pracovat na vytváření vtipné kresby-karikatury. Byly to osoby jak kladné, tak záporné.

Jak se psalo kdysi? Úspěšně jsem zvládla dojít i k poslednímu, a to čtvrtému stanovišti. Už při vchodu do místnosti jsem si začala připadat jako někde v grafické-typografické dílně, kde zaměstnanci sedí okolo stolu a společně vytváří něco velmi složitého. A to něco byla hesla revoluce, jako např.: „Havel na hrad!“ „Máme holé ruce!“

Vše se psalo a tvořilo ručně pomocí pauzovacích papírů, fólií a geometricky propracovaných pomocných tabulek. Už od pohledu to vypadalo jako pořádná pipláčka.

To však nebylo vše, co tato část projektu přinesla. Já, ale i jiní jsme si totiž mohli vyzkoušet něco napsat pomocí malštoku. Což je v našem případě rovná tyč, která má na konci balónek vytvořený z hadru. A podél ní se štětečkem píše rovné čáry.

Když jsem odcházela pryč z budovy, svým způsobem jsem si oddechla, že je to retro za mnou. Ale rozhodně jsem nelitovala, že jsem mohla být jeho součástí.

O vlku a psu

Jean de La Fontaine

Jednoho času byli psi tak ostražitými hlídači, že se nechtělo vlkům v oblíbeném jim loupení domácího skotu nikterak dařit. Byla to bída pro vlky, kteří tak dosti hladu zakusili a tím až na kost a kůži zhubeněli.

Takovýto vychrtlý, sesláblý vlk potkal kdysi psa krásného, silného, vykrmeného, jehožto srst tučností se leskla. Rád by se byl vlk na něj vrhl, jej zadával a do svého brlohu zavlekl, aby si zas jednou pochutnal; avšak necítil se k tomu dosti silným a na psu bylo vidět, že by se statečně bránil. Protože přiblížil se k němu pokorně a jal se oulisně jej chválit, jak jest tučný, že se jeho mocné postavě obdivuje.

Záleží jenom na tobě," odpověděl pes, „abys byl rovněž tak vykrmený jako já. Opust' les, tím si prospěješ, neboť ty i tvoji soudruzi tam trpíte nouzi, a konečně vám tam nezbude nic jiného, než hladem zahynout; a k tomu jste ve stálém nebezpečí a nejistotě, smrt na vás číhá se všech stran. Následuj mne, a povede se ti výborně."

A co bych musel činit?" ptal se vlk.

„Skoro nic," řekl pes; „štěkat na lidi, kteří nosí hole, a na žebráky a vyhánět je, lichotit se k domácím a lísat se k pánovi. Zato se ti dostane kostí kuřecích, holubích a jiných lahůdek." „Což o to, to vše by se mně líbilo," pravil vlk a již běží vedle psa k domovu jeho. Cestou ale spozoroval, že krk psův jest odřen.

„Co to znamená?" ptal se.

„Nic, maličkost," odpověděl pes; „to jest od obojku, kterým jsem připoután."

„Připoután?" s úžasem zvolal vlk. „Nemůžeš tedy běhat, kudy ti libo?"

„Ne vždycky," byla odpověď. „Ale co na tom záleží?"

„Tolik, že ze všech tvých rozkoší se mi už nechce žádné a že bych za tu cenu nechtěl žádný poklad."

To praviv odběhl vlk a posud volně lesem se toulá.

Co ví Ostrava o roku 1989

Rok 89 byl velice chaotický a nabitý událostmi a demonstracemi, které společně dokázaly zahájit revoluci, a ta celý náš stát změnila.

Začalo to 15. ledna, když se v Praze shromáždili studenti, aby uctili památku Jana Palacha, který se před dvaceti lety kvůli protestu proti režimu upálil. Sešlost na Václavském náměstí se však komunistům nelíbila, a tak zbili a následně nechali zavřít velkou spoustu lidí včetně Václava Havla.

1. května se každoroční slavnosti trochu změnil, hlavně z důvodu obav, že se uskuteční další demonstrace. Proto bylo vše hlídáno. A i přes to nakonec demonstrace vznikly. Během zásahu byli zatčeni dokonce reportéři z BBC.

Nyní přeskočím několik událostí a objevím se v 17. listopadu. V 16:00 toho dne započalo v Praze povolené shromáždění studentů k příležitosti 50. výročí protinacistické demonstrace během pohřbu studenta Jana Opletala. Nakonec ze shromáždění vznikla demonstrace proti komunistickému režimu.

18. listopadu se k demonstracím přidali i herci a umělci, a tak vznikla stávka divadel.

19. listopadu se Václav Havel zúčastnil založení Občanského fóra.

A v následujících dnech zkrátka pokračovaly demonstrace, dokud komunisté neodstoupili.

Otázka však zní:

Kolik toho o roku 1989 vědí obyvatelé Ostravy?

To jsem se rozhodla zjistit v ulicích centra.

— Víte, kdo byl Jan Palach nebo Jan Opletal, a proč měli s rokem 89 spojitost?

ŠTĚPÁN (12)

Studenti, kteří se upálili na protest, protože chtěli protestovat kvůli komunismu.

WICHTERLOVO GYMNÁZIUM, 3.C

Studenti roku 39 protestovali a Jan Opletal byl zraněn a zemřel. Pak Hitler zavřel vysoké školy. A Jan Palach... To je ta chodící pochodeň, ne?

— Proč se sametové revoluci říkalo sametová?

EDUARD (13)

Prodával se tam takový divný materiál.

ELIŠKA (17)

Byla bez boje.

— Co bylo Občanské fórum?

VLADIMÍR (52)

Kdo dříve skočil, ten se měl dobře, ale někteří to i dobře mysleli.

ZAMĚSTNANEC POLICIE ČR

Politická strana

— Kdo byl Václav Havel?

EDVARD (13)

První prezident český

— Kdo byl Gustav Husák?

ZAMĚSTNANEC POLICIE ČR

Prezident

Co prováděl design

Na Poděbradce se mezitím zahříval laser a připravoval se na náročnou práci, když se naši designéři dozvídali, copak je dnes čeká. Jejich úkolem bylo navrhnout klíč a srdce jakožto upomínkový předmět. To se následně mělo vyřezat na laseru do dřevěné desky, která byla natřena červenou barvou. Mohly z toho vzniknout jak přívěsky, tak vánoční ozdoby.

Mladší ročníky měly spolupracovat se staršími, aby se dozvěděly, co je v následujících ročnících čeká, a naučili se něco o programech a technologiích, které budou používat.

Během navrhování měli v učebně puštěný film o předrevoluční době jako kulisu.

Vůně dřeva byla cítit až ke vchodovým dveřím, a když byly výrobky hotové, studenti se vydali do ulic darovat tyto drobné dárky starším lidem, kteří revoluci zažili, a ptali se jich na jejich zážitky z této doby.

Také jsem se zeptala pár prvků, jak se jim tento projekt líbil a jejich odpovědi byly kladné. Dozvěděli se něco o svém oboru a těší se, až s laserem začnou pracovat. Na druhou stranu byli rádi, že tomuto mechanismu nemusí rozumět už teď.

Na keramice se studenti dívali na dokument a následně měli na sádrovou desku nalít hlinu, do které po zaschnutí vytlačili nápisy-hesla revoluce a své názory, které vznikaly po zhlédnutí dokumentu.

Keramika nás baví, a těšíme se, že vyrobíme něco zajímavého.

Meg a Ema

Zajímáme se o sametovou revoluci a především nás zajímají názory okolí a společnosti. Rozhodly jsme se tedy zajít do ulic centra Ostravy na 30. výročí sametové revoluce a dotázat se pár lidí na věci, které nás zajímají.

ADAM, 11 let
MAX, 12 let

— Proč jste tady?

„My tady máme školní výlet, půjdeme do muzea a teď máme volno.“

— Má tento den pro vás nějaký význam?

„No, asi ne. Jaký význam by to měl být? Mají tady být nějaké soutěže a výstavy, ale přesně nevíme.“

— Mluvili s vámi rodiče někdy o revoluci v 89.?

„Jo, pomáhali nám s referátem z dějepisu.“

— Co si vlastně o tom všem myslíte?

„My o tom moc nevíme, ale chudáci studenti.“

BARČA, 12 let
ANIČKA, 11 let

— Proč jste tady?

„Přijely jsme tady se školou podívat se na něco o sametové revoluci.“

— Má tento den pro vás nějaký význam?

„Pro nás asi ne.“

— Mluvili s vámi rodiče někdy o revoluci v 89.?

„Mluvili. Když jsem dělala úkol do dějepisu, tak mi tatka vysvětloval, jak to tady chodilo. Říkal, že tady předtím byli komunisté a nikdo nemohl do zahraničí a museli všichni pracovat, a když nepracovali, tak šli do vězení a po sametové revoluci se vše obrátilo a máme svobodné volby a můžeme volit, koho chceme.“

Magdalena Čapková a Ema Golcová

ZDENĚK, r. 56

— V čem je doba po r. 89 lepší? A v čem horší?

„No, asi svoboda cestování, svoboda možného studia. A horší asi v nezaměstnanosti, která momentálně není, ale může být.“

— Zúčastnil jste se osobně protestů?

„Jo, tady na náměstí.“

— Co jste dělal 17. listopadu před 30 lety?

„Byl jsem zrovna tady na náměstí.“

— Jak jste se cítil, co jste prožíval?

„Bylo to pěkné, bylo to emotivní, vzrušující, protože člověk žil v tadytom státě a nemohl nikde vycestovat.“

— Jak jste se dozvěděl, že je nějaká revoluce?

„Televize, rozhlas.“

LUCKA, 15 let

ANET, 16 let

— Proč tu jste?

„Jsme tady se školou, musíme tady být.“

— Má tento den pro vás nějaký význam?

„Určitě, nějaká oslava, si myslím, toho, co se v historii stalo. A je dobře, že si to tady můžeme prožít, je to fajn.“

— Co o tom víte?

„Vzhledem k tomu, že to prožila moje mamka, tak mi to vyprávěla doma, co se tady dělo, víme tak přibližně.“

HONZA, 15 let

MAREK, 16 let

LUKÁŠ, 15 let

— Proč tu jste?

„Kvůli svobodě a osvobození, prostě 30 let, co slavíme osvobození ČR.“

— Má tento den pro vás nějaký význam?

„Ani ne, v té době, kdybychom žili, tak asi jo, ale my žijeme teď, v této době, tak nás to nějak nepoznámalo.“

— Mluvili s vámi rodiče někdy o revoluci v 89.?

„Jo, že nemohli cestovat a ještě předtím nemohli ani kousek za hranice, nemohli nikam.“

MATĚJ, 16 let

— Proč jsi tady?

„Ne.“

— Má tento den pro tebe nějaký význam?

„Ne.“

— Mluvili s tebou rodiče někdy o revoluci v 89.?

„Co to je?“

POSTARŠÍ DÁMY

— Mohly bychom vám položit pár otázek ohledně sametové revoluce?

„Ne, tak to odmítáme, komunismus byl "supr", teď je bordel.“

PRÁVĚ JSEM NASTOUPILA NA SUŠ OSTRAVA

J. Binarová

Byl říjen. Končilo léto. Ze stromu se začaly snášet pavučinky a slunce hrálo pořád méně a méně. S kamarádkou jsme seděly na zídce, v ruce tužky a přenášely jsme na papír nádherný pohled na krajinu. U toho jsme jedly vařenou kukuřici a kamarádčiny zrzavé vlasy vlály ve větru. Tehdy jsem zjistila, jakou harmonii a klid ve mně umění vzbuzuje. V těch chvílích ztichnu. Ztichnou všechny ty hlasy a stres ve mně. Vnímám jen tužku a její tahy zobrazené na papíře. Ano, tehdy jsem našla něco, co mě neskutečně naplňuje.

O měsíc později jsem podala přihlášku. A upřímně, viděla jsem se někde na hotelovce, protože jsem si nemyslela, že jsou mé schopnosti dostačující. Ale asi byly. V den talentovek bylo -15°C, já jsem stála ve sněhu před školou a srdce mi bušilo rychle jako nikdy. Měla jsem na sobě prošívaný kabát, a přesto se klepala. Ale nejspíš ne zimou. Při příchodu do budovy jsem byla vystrašená ještě víc. Sedly jsme si s mamkou do černých podlouhlých křesel na chodbě o obě jsme mlčely. Tak moc jsme se bály. Za chvíli jsem se s mamkou rozloučila a šla na to. Talentovky utíkaly až moc rychle. Na všechny úkoly bylo hrozně málo času. A potom, ač se zdálo, že neuplynula ani hodina, přišlo vyhlášení. Když přečetli číslo, které mi bylo přiděleno, se slzami v očích jsem vběhla do mamčinu náručí. Cítila jsem se tak šťastná...byl to úžasný pocit.

A teď sedím tady, v lavici své vysněné školy, mezi všemi těmi lidmi, kteří to zvládli se mnou, a budeme se prokopávat těmi čtyřmi roky, které určitě nebudou jednoduché. Ještě sice úplně nevím, jakou cestou chci potom pokračovat, a ani moc nevím, co chci v životě dělat, počítám ale s tím, že tady na to během té dlouhé doby přijdu. Třeba si otevřu svou kavárnu, jak jsem snila celé dětství. Nebo budu malovat. Nebo něco jiného. To se ještě uvidí... Zatím jsem ušla teprve malinký kousek cesty. Ale jsem šťastná.

KDO VŠECHNO CHODÍ NA NAŠI ŠKOLU

POZNÁMKY UČITELE

- Má knír nad pusou a chloupky okolo čelisti
(Pro sametově hebký skus...)
- Nemá viditelné obrysy kostí
(Doporučuji Thorovo kladivo. Jasně viditelná otevřená zlomenina je zaručena!)
- Do čela jí padá tmavě hnědá ofinka prošitá stříbrnými proutky ze stresu, naznačujíc, že je to studentka SUŠ
(Že by Stresuška?)
- Obličej jako celý má lehce asymetrický
(Takže koukat jen po částech!)
- Čelist skoro až splývá s krkem
(Pomóc! První reptilián na SUŠ!)
- Celý obličej se zdá být nalepený co nejbliže k sobě
(Blízká setkání třetího druhu?)
- Sice (spolužačka) vypadá trochu obyčejně, ale má svou vlastní krásu v jednoduchosti
(Tak to je fakt těžká postmoderna!)
- Pod okem má jizvu a nad ním hnědé obočí
(Ještě že to nemá naopak!)
- Střed tváře dekoruje knoflíčkový nos vytapetovaný jantarově zbarvenými pihami
(Já bych se přihlásila na Designblok.)
- Má hlavu ve tvaru trychtýře s výraznou bradou
(Snový žák pro každého učitele „nalejvače“!)
- Jeho vlasy vypadají jako koště
(Za kolik by nám čas od času zametl v kabinetě?)
- Je to kluk trojúhelníkovitých tvarů
(Tož to je na tuty kubistická inkarnace!)
- Jahodově mléčnou tvář lemují medově třešňové vlasy probouzející vzpomínky na prosluněná léta z dalekého dětství
(Škoda že ty vlasy nejsou medově švestkové!)

A nakonec jeden celý popis. Jestlipak byste ho poznali?

XY poznáte podle jeho věčně rozcuchaných blond vlasů, které se marně snaží držet pospolu lakem na vlasy. Jeho hluboce modré oči plné energie překrývají velké černé brýle, bez kterých nevidí na krok. Drží na nepatrně křivém nosu. Jeho andělskou kulatou tvářičku doplňují malé, avšak plné rtíky, které skrývají neobvykle malé žraločí zuby.

ŽENA U OKNA

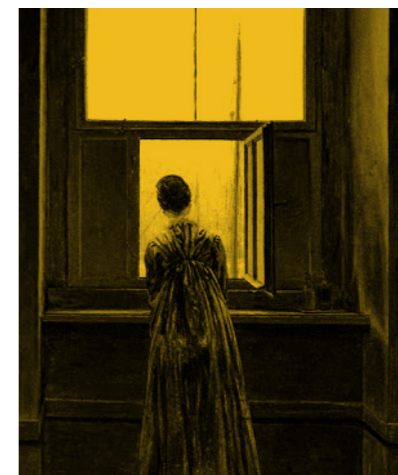
CASPAR DAVID FRIEDRICH

Dobře napsané líčení dokáže ve čtenáři vykouzlit pomocí slov přesnou představu toho, co zachycuje. Začtete se do následujícího popisu obrazu a přesvědčte se sami, zdali se to autorce povedlo.

Procházela jsem temnou uličkou, kde mne mrazil chlad, a já cítila zoufalství, že slyším jen své splašené srdce a hlasité kroky. Najednou mě na mé cestě překvapila tmavá zarámovaná malba, která visela na kamenné zdi, a zaujala mě zvědavé oči. Přišla jsem k ní tedy blíže a začala ji zkoumat. Ten obraz mi byl povědomý. Zнала jsem jej vlastně moc dobře, jen jsem ho nikdy nemohla vidět tak zblízka. Jeho autor, Caspar David Friedrich, jej pojmenoval Žena u okna.

Při pohledu na obraz rozeznám křehkou ženskou postavu, která se dívá z otevřeného okna a působí dojmem, jako by na něco či někoho čekala. Celá malba je tvořena tmavými barvami, většinou zeleného a hnědého odstínu, a já pociťuji, že jsem s ženou uvnitř temné místnosti, která je však prosvícena denním světlem. Stojí na dřevěných parketách, nohy svým rozestoupením tvoří menší V a autor přímo pod postavou namaloval tmavý ovál, který má znázorňovat stín.

Její šaty mi kouzlí udivený výraz ve tváři, protože drapérie, jež vzniká za svislých tahů, plných zelených, hnědých až okrových odstínů, prostě a jednoduše bere dech. Avšak oděv není jedinou propracovanou částí malby. Mám na mysli špinavé zdi obklopující osobu. Pohrává si na nich velká spousta tmavých barev a člověka by ani nenapadlo, kolik odstínů může spolu mluvit a tvořit prostory, světla a stíny. Zorničky se mi láskyplně rozšiřují, když detaily tohoto obrazu zkoumám.

V pravé části parapetu, o který se žena opírá, se nacházejí dvě záhadné lahvičky. Těžko říci, co v nich pokojně odpočívá, ale mne napadá, že nejspíše alkohol. Naopak levý roh je dočista prázdný. Okno se táhne až do samotného vrcholu obrazu a dělí se na dva díly. Horní je jedno velké, prosklené, kdežto vespod má dvě krajní části, přes které nejde vůbec vidět ven. Střed je však opět plný skla, na plátně dokonce otevřený, a žena s hnědými vlasy, svázanými do elegantního drdlou, z něj vyhlíží ven.

A vidí toho mnohem více než my, kteří máme dovoleno sledovat jen malou část venkovního prostředí. Dominuje zde zelený stožár vystupující z neznámé modré hladiny jako mystický ještěř z dávných dob. V dále za ním stojí další, ale ztrácí se v zelených hájích, zdobících pozadí olejové malby.

Žena možná vyčkává svého milého někde v domě u přístavu nebo u vody. Nedočkavě se dívá na loď a jejich stožáry. Pokud

je její muž námořník, vysvětlovalo by to i ty lahve alkoholu, které stále bez povšimnutí stojí pod oknem. Každý zkrátka může najít v obraze úplně něco jiného, a to je na umění právě to nejzajímavější. Chlad ulici, jíž jsem procházela, už dávno opustil a mé srdce se začalo smát.

30 LET SVobody

